

Știință și Antishiință –Fluorurarea apei potabile

S-a demonstrat că în zonele geografice în care apa de băut conține circa 1 ppm (părți per million) de fluoruri dinții populației sunt într-o stare mai bună decât în zonele în care nivelul fluorurilor este mult mai mic. În unele zone locuite nivelul natural de fluoruri în apă este chiar mai mare. E ușor, ieftin și sigur să adăugăm în apă mici cantități de fluoruri.

Prima încercare experimentală de fluorurare a fost făcută în Grand Rapids, Michigan în 1945. Astăzi fluorurarea apei este o operațiune obișnuită în America de Nord, dar rară în Europa de Vest.

Apropoe toate pastele de dinți conțin fluoruri și este posibil să ne facem la dentist un tratament de fluorurare dentară.

Fluorurarea apei de băut este eficientă, sigură și ieftină și afectează întreaga populație a unei zone.

Si totuși au existat și există încă oponenți ai procedurii de fluorurare a apei. Ei afirmă că fluorurarea apei este dăunătoare. Afirmările acestora pot fi considerate antiștiințifice. Pretenția că fluorurarea nu este bună se bazează pe proasta interpretare a datelor științifice. Baza raționamentului constă în aceea că acolo unde s-a fluorurat apa numărul de carii dentare a crescut. Acest lucru este adevărat dar, scăderea numărului de extracții dentare compensează cu mult acest efect.

Caracterizarea sănătății dentare este făcută de dentiști prin așa-numitul factor “DMT”, adică numărul de dinți cariati, dinți lipsă și dinți tociți. Dacă sănătatea dentară este slabă, atunci un număr mare de dinți trebuie să fie extrași. Dacă toți dinții unui pacient au fost extrași, atunci el nu mai are carii. Când indicele DMT este folosit ca indicator al sănătății dentare în locul numărului de dinți tociți, atunci beneficiile procedurii de fluorurare devin clare.

Ideea că fluorurarea este chiar dăunătoare apare sub mai multe forme. Se spune despre fluorurare că aceasta conduce la fel de fel de consecințe de nedorite. Fiecare consecință negativă imaginată s-a dovedit, după o temeinică analiză, că este falsă. Si totuși, ideile asupra caracterului dăunător al fluorurării apei continuă să apară iar și iar. Astfel, în 1964 a circulat o notă care încerca să demonstreze că fluorurarea apei de băut în Birmingham ducea la creșterea ratei de deces prin cancer. Au fost făcute grafice cu rata deceselor prin cancer în corelație cu consumul de apă fluorurată, în fiecare an, pe ultimii 50 de ani. S-au comparat ratele de deces prin cancer pe perioadele 1955-1964 și 1964-1973. În perioada 1925-1973 rata deceselor datorate cancerului s-a dublat. Totuși, în aceeași perioadă rata deceselor datorate altor cauze, în special tuberculozei, a scăzut dramatic. Desigur, graficul după care s-au tras concluziile prezintă fluctuații statistice. Concluzia scoasă de autorul graficului poate fi contrazisă prin două argumente: cel statistic și cel epidemiologic. Cancerul este o boală ce se dezvoltă lent. Este nevoie de expunere la un factor cancerigen timp de mai mulți ani (cancerul de plămâni nu apare dintr-o singură țigară !). De aceea, dacă s-ar fi produs o schimbare rapidă a ratei deceselor prin cancer în 1964, așa cum s-a petins, cauza ar fi fost ceva ce s-a schimbat prin 1955. Acesta este doar un exemplu de felul în care savanții pot influența demolarea unor afirmații antiștiințifice.

Este așadar important să cercetezi sursa de date și să studiezi cu atenție modul în care datele au fost prelucrate. Nu este necesar să fii un expert, dar trebuie să ai o anumită putere de înțelegere.

Date mai recente confirmă că rata deceselor de cancer în Birmingham este cu totul comparabilă cu cea din alte orașe din Anglia în care apa nu a fost fluorurată.